

Lord Buddha bedtime story

ในหัวคำของคืนอันแสนสงบสุขคืนหนึ่ง หลายชีวิตหลับใหลพักผ่อนหลังจากวันอันแสนเหน็ดเหนื่อยผ่านพ้น ใบบ้านเล็กๆอันแสนอบอุ่นหลังหนึ่ง มีแม่ลูกคู่หนึ่งกำลังจะเข้านอน

“แม่ครับ วันนี้เล่านิทานให้น้องฉันฟังหน่อยสิครับ ฉันยังไม่่วงนอนเลย” เด็กชายว่าพลางอ้อมมือในขณะที่มุดตัวลงผ้าห่ม

“ช่างอ่อนจริงเชียวลูกคนนี่ แม่เล่าจนไม่มีอะไรจะเล่าแล้วนะ ถ้าฉัน น้องฉันอยากฟังนิทานเกี่ยวกับพระพุทธเจ้าไหมลูก”

“ฟังครับ น้องฉันอยากฟัง” เด็กชายยิ้มแป้นพลางเคลื่อนตัวลงนอน พร้อมฟังนิทานพระพุทธศาสนามาก่อนนอนจากคุณแม่

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเศรษฐีผู้หนึ่งอาศัยอยู่ในกรุงราชคฤห์ ท่านได้ไม้จันทน์แดงท่อนใหญ่มาท่อนหนึ่ง ซึ่งมีค่ามาก ในขณะที่นั้นชาวบ้านโจษจันกันทั่วไปว่าผู้้นั้นเป็นพระอรหันต์ ผู้นี้ก็เ็นพระอรหันต์ ท่านเศรษฐีจึงต้องทราบว่ามีใครกันนะที่เป็นพระอรหันต์จริงๆ ท่านจะได้เคารพนับถือและยอมเป็นสาวก”

“แล้วท่านเศรษฐีทำอะไรล่ะครับ ถึงจะรู้ได้ว่าคนไหนเป็นพระอรหันต์จริงๆ” เด็กชายถาม

“ท่านเศรษฐีให้ช่างไม้กลึงไม้จันทน์แดงท่อนนั้นเป็นบาตรจ๊ะ จากนั้นก็ให้เอาไม้ไผ่ปักลงที่หน้าเรือน ต่อไม้ไผ่ให้สูงถึง 15 วา แล้วเอาบาตรแขวนไว้บนปลายไม้ และประกาศว่าหากพระอรหันต์มีจริงขอให้ท่านผู้้นั้นจงเหาะมาในอากาศ แล้วถือเอาบาตรตามปรารถนา เศรษฐีรวมทั้งครอบครัวของท่านจะเคารพนบยอมเป็นสาวก นับถือบูชาตลอดชีวิต แต่หากภายใน 7 วัน ยังไม่มีผู้ใดทรงคุณเป็นพระอรหันต์เหาะมารับบาตรนี้ไป ท่านจะถือว่าในโลกนี้ไม่มีพระอรหันต์อยู่เลย”

“อ้าว แล้วที่นี้เหล่าพระอรหันต์จะอย่างไรล่ะครับ หากแสดงอภินิหารก็เหมือนไอ้อวด แต่หากไม่ทำก็เสื่อมเสีย”

“ในเวลานั้นก็มีหลายคนแสดงตนว่าเป็นพระอรหันต์ด้วยอุบายต่างๆเพื่อจะขอรับบาตรไป แต่ก็ไม่ได้เหาะ ท่านจึงไม่ยอม จนกระทั่งวันที่ 7 เช้าวันนั้น ท่านมหาโมคคัลลานะเถระกับพระปิณฑโฑลภารทวชะเถระ ได้ยินเสียงเล่าลือจากมหาชนว่าล่วงเข้าวันที่ 7 แล้ว แต่ก็ยังไม่มีใครเหาะมาถือบาตรเลย คงจะไม่มีพระอรหันต์อยู่ในโลกนี้เป็นแน่ พระมหาโมคคัลลานะได้ยินผู้คนกล่าวคูหมิ่นพระศาสนา เห็นเป็นการเสื่อม

เสียดังพระเกียรติของพระศาสดาตลอดถึงพระอรหันต์ทั้งหลายด้วย ฉะนั้น ท่านจึงนิมนต์พระปณิโทถการ ทวาชะเถระให้เหาะไปเอาบาตร จะได้เปลื้องค่านินทาวารานลงเสีย เมื่อพระปณิโทถการทวาชะเถระได้ โอกาสจากพระโมคคัลลานะผู้เป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายเช่นนั้นแล้ว ก็เข้าสู่จตุตถฌานอันเป็นที่ตั้งแห่งอภิญญา จากนั้นก็เหาะขึ้นไปในอากาศต่างๆที่เหยียบอยู่บนแผ่นดินใหญ่ เลื่อนลอยไปคุดปุยนุ่นปลิวไปตามสายลม เหาะเวียนรอบกรุงราชคฤหอยู่ 7 รอบ เป็นที่ปรากฏแก่มหาชนทั่วไปจนพากันเอิกเกริกชมปาฏิหาริย์ เสร็จ แล้วจึงสลัดแผ่นดินที่เหยียบอยู่นั้นให้ปลิวตกไปยังที่เดิม แล้วเหาะมาลอยอยู่เบื้องบนเรือนของท่านเศรษฐี เมื่อท่านเศรษฐีได้เห็นเช่นนั้นจึงเกิดความปีติเลื่อมใสสุดประมาณ หมอบกราบจนอุระจถึงพื้นแล้วร้อง อาราธนาพระเถระเจ้าให้ลงมาโปรด เมื่อพระปณิโทถการทวาชะเถระลงมานั่งบนอาสนะที่ท่านเศรษฐีได้จัด ตกแต่งไว้ ท่านเศรษฐีก็ให้นำบาตรไม้จันทน์แดงนั้นมาบรรจุอาหารอันประณีตลงในบาตรนั้นจนเต็มแล้ว น้อมถวายพระเถระเจ้าด้วยคารวะอันสูง เมื่อพระเถระรับบาตรแล้วก็บ้วนน้ำกลับวิหารอันเป็นที่พำนักของ พระพุทธเจ้า บรรดาคนที่ไม่ทันได้เห็นปาฏิหาริย์ก็รีบพากันติดตามพระเถระเจ้า ร้องขอให้ท่านเมตตาแสดง ปาฏิหาริย์ต่างๆให้ชมบ้าง ท่านจึงแสดงปาฏิหาริย์ให้ชนทั้งหลายชมตามปรารถนา จึงค่อยกลับสู่วิหาร พระพุทธเจ้าได้ทรงสดับเสียงมหาชนอื้ออึงติดตามมา จึงตรัสถามพระอานนท์ว่าเกิดอะไรขึ้น พระอานนท์จึง กราบทูลให้ทรงทราบ พระพุทธเจ้าจึงรับสั่งให้หาพระปณิโทถการทวาชะมาซักถาม ครั้นทราบความแล้วก็ ทรงดำเหนิว่าไม่สมควร จากนั้นโปรดให้ทำลายบาตรไม้นั้นให้ย่อยเป็นจุณ แจกพระสงฆ์ทั้งหลายเพื่อบดให้เป็น โอสถใส่ถังกษุ อีกทั้งยังทรงบัญญัติห้ามสาวกทำปาฏิหาริย์สืบต่อไป...”

“ว่า ถ้าอย่างนั้นพระอรหันต์รูปอื่นๆก็ทำปาฏิหาริย์ให้คนชมไม่ได้แล้วสิครับ”

“ใช่จ๊ะ พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ปาฏิหาริย์อันเป็นที่น่าอัศจรรย์นั้นมี 3 อย่าง คือ อิทธิปาฏิหาริย์ (แสดงฤทธิ์ได้เป็นอัศจรรย์) อาเทศนาปาฏิหาริย์ (ทนายใจผู้อื่นได้เป็นอัศจรรย์) และอนุสาสนีปาฏิหาริย์ (คำ สอนมีผลจริงเป็นอัศจรรย์) แต่ที่พระองค์สรรเสริญคืออนุสาสนีปาฏิหาริย์เท่านั้น เพราะการสอนผู้อื่นให้ เข้าใจจนนำไปประพฤติปฏิบัติตามได้ ผู้ฟังยอมเกิดปัญญาพึ่งพาตนเอง ต่างจากปาฏิหาริย์อื่นที่แสดงแล้ว ผู้ชมหวังพึ่งแต่ผู้แสดงปาฏิหาริย์จนไม่พึ่งตนเอง ...วันนี้นอนได้แล้วนะ ราตรีสวัสดิ์ลูก ”

สิ่งสุดท้ายที่เด็กชายรับรู้คือสัมผัสอุ่นๆที่หน้าผากและคำราตรีสวัสดิ์จากแม่ ก่อนที่จะผล็อยหลับไป พักผ่อนเพื่อให้พร้อมเริ่มต้นวันใหม่ในวัฏสังสารต่อไป...